

που είδα ένα σύρμα από τη μια άκρη στην άλλη στερεωμένο με πρόκες, γεμάτο πλυμένα πουκάμισα σε σιδερένιες κρεμάστρες για να στεγνώσουν. Ανοίγω την πόρτα, βλέπω μια γυναίκα, φορούσε γάντια, καπέλο, εβάσταγε τσάντα. Εκείνη με είδε, κάτι μου είπε, ήτανε Αυστραλέζα, πρέπει να είχε καλημέρα αλλά εγώ δεν εκατάλαβα. Η γυναίκα έφυγε. Προχώρησα προς την είσοδο, ήτανε πουχία. Επεινύουσα, προχωρώ, είπα μέσα μου αυτή θα είναι η κουζίνα. Εκεί βλέπω ένα ντουλάπι με σπασμένο τζάμι, μέσα είχε τρία μικρά κάικς. Επείναγα, εσκέφτηκα να πάρω το ένα, η γυναίκα θα έβλεπε ότι έλειπε. Έκοψα ένα κομμάτι από όλα και έτσι τα εβόλεψα και αυτή πάλι θα είχε τρία κάικς. Όλη αυτή τη μέρα σχεδόν κοιμόμουν. Το βράδυ ήρθε ο Γιάννης, μου έφερε μια σοκολάτα, την έφαγα όλη γιατί επείναγα. Την Κυριακή ο αδελφός μου μου είπε σήμερα αρχίζεις δουλειά. Επήγα μαζί του στο μαγαζί που εδούλευε αυτός. Αρχισα δουλειά 10 το πρωί. Οι πρώτοι πελάτες ήτανε ένα ηλικιωμένο ζευγάρι. Ο αδελφός μου από την κουζίνα που εδούλευε μου είπε πάρε ένα μολύβι και ένα τεφτέρι και ρώτησε τους τι θέλουνε. Πες τους γες πλιζ. Τι ήτανε αυτό δεν ήξερα. Επήγα, το είπα. Ο άνδρας μου είπε, τοιζ τοστ. Αυτό κάπως το κατάλαβα. Η γυναίκα μου είπε, δε σάιμ. Της είπα δεν έχουμε δεσάιμ... τουμόροου. Όλα αυτά με τα νοήματα ασφαλώς. Όταν ήμουν πίσω από τη μπάρα τα μόνα που είχα μάθει ήτανε σοκολάτα, ρόθμενες τσιγάρα και μπανάνα σπλιτ, όλα τα άλλα τους έλεγα τουμόροου. Ήρθε ένας μου

ζήτησε ένα πούρο και εγώ του έδωσα ένα μπόξι ολόκληρο. Για να μάθω τα πράγματα με πήρανε έξι μήνες. Την πρώτη εβδομάδα κάπως τα κατάφερα. Το αφεντικό με πλήρωσε τρεις λίρες. Από αυτά επλήρωσα 30 σελήνια. Τα τριάντα σελήνια που μου έμειναν έπρεπε να περάσω μια εβδομάδα. Κάθε Τρίτη ο αδελφός μου κι εγώ είχαμε of. Επγαίναμε με το τρένο στο Sydney. Ήτανε ένα μαγαζί ελληνικό το μόνο που έφερνε την ελληνική εφημερίδα μια φορά το μήνα. Ένας ελληνικός κινηματογράφος στο Ρέντφερν, ένα ελληνικό μπακάλικο που λεγότανε του Μπαβέα. Δύο εκκλησίες, η Αγία

Σοφία και η Αγία Τριάδα. Το Σίδνεϊ είχε λίγους Έλληνες την εποχή εκείνη. Οι πιο πολλοί Έλληνες ήτανε στα χωριά. Μετά το '60 οι Έλληνες έφυγαν από τα χωριά. Όπως ξέρουμε σήμερα δεν έχουμε πρόβλημα με την ελληνική γλώσσα όπως τα παλιά χρόνια που εβάζαμε την ελληνική εφημερίδα μέσα στην αυστραλέζικη να μην μας βλέπουνε ότι διαβάζαμε ελληνικά. Τώρα κάθε φυλή μιλάει τη γλώσσα της χωρίς στενοχώρια. Πάντως ας δοξάζουμε το θεό όσο μπορούμε οι ηλικιωμένοι να σμίγουμε να λέμε τα περασμένα. Αυτά έχω προσωρινώς ώσπου να τα ξαναπούμε. Γειά σας.